

и горда много съмъ любовница да станя —
и много низко съмъ свърута да ви бѣда!
Донъ Карлосъ

Княгиня!

Донъ Солъ

О, краю, виѣ своята любовь
на друга можете сѣга да поднесете! —
Щомъ се отидѣте така безрамно съ мене,
азъ бихъ могъа да ви покажѣ, че жѣна съмъ.

Донъ Карлосъ

Ще станете тогазъ интѣрипрѣца вие —
ще подѣлите съ мене и мѣсто, и трока...

Донъ Солъ

Примамка е това, но бихъ могъа, краю,
да кажа нѣщо азъ, за вѣстѣи, за става дѣла
жѣнала бихъ сѣга, съ съ свой краѣ Пернани,
да бродя скирница, далече отъ свѣта —
и гладна вѣтъи день, далече отъ закона,
горчивия му дѣлъ азъ вѣтъи да дѣлъ —
отколкуто съ краѣ да бѣда азъ кралица

Донъ Карлосъ

О, колко е тѣснѣтъ!

Донъ Солъ

О, той е вѣтъи изгнанникъ!

Донъ Карлосъ

Изгнанникъ! — Но нѣмъ презирате ме вие?

Донъ Солъ

Не ви обирамъ азъ.

Донъ Карлосъ, хваца я сѣмо,
това е все едно,
но съ мене ще доидете, рѣкара ми е здрава!

Донъ Солъ, брани се.

О, господарю, краѣ — нѣмъ сѣ вие? — Мирѣтъ!